

Évközi 9. vasárnap

Mk 2,23–3,6

A szombat

A szombati kalászszedés Jézus egyik vitabeszéde a vitázó nevének említése nélkül. Egyesek úgy vélik, hogy az evangélisták a 27. versben olvasható Jézustól eredő közmondás köré kerekítettek egy vitabeszédet. Annyi biztos, hogy ennek a szakasznak a csúcspontja és központi mondandója: „A szombat van az emberért, és nem az ember a szombatért.” Ez a mondás mindenképpen Jézustól ered. Lehetetlennek tartjuk, hogy más valaki merete volna bírálni a zsidók féltve őrzött szokását. Valószínűleg a mondat folytatásában már a keresztény Egyház hitvallása tükröződik. „Az Emberfia ura a szombatnak is.” Biztos, hogy ennek a szövegnek az első közege Jézus és a farizeusok vitája. A mondatot azonban jól lehetett hasznosítani a zsidó keresztények és a zsinagógai vitájában is. Attól kezdve, hogy a keresztények a vasárnapot tartották ünnepnek, ez a vita állandósult.

A vitabeszéd általánosítja ezt a rituális szöveget. A vita indítója, hogy a farizeusok észreveszik, hogy Jézus tanítványai szombaton tilos dolgot művelnek, kalászt szednek (23. v.). Jézus első válaszában szembesíti a gáncsoskodó vallástudósokat hivatkozási alapjuk, a Biblia eltérő tudósításával, a menekülő Dávid életének egyik epizódjával (1Sám 21,2–7). Dávid éppen a túlélésért küzd, amikor megtöri a szombatot. Az is igaz, hogy a babiloni fogság előtt kevésbé szigorúan értelmezték, és a valós helyzetnek megfelelőbben alkalmazták a szombati előírásokat. Nemcsak a törvény betűjét tartották szem előtt, nézték, hanem a törvény szellemét, eredeti szándékát is. Éppen ezért nem feledték, hogy a szombat van az emberért, és nem fordítva. Dávid még a templomi kitett kenyereket is odaadja katonáinak, hogy éhen ne haljanak. Jézus vallási gyakorlata az elmélyült szívbeli vallásosságot követi, azt akarja tenni, amit egy vallásos zsidó. De az élet időnként bonyolultabb, mint a rituális előírások.

A tavaszi húsvéti ünnepek előtti időre esett az árpa aratása. A szombati kalászszedés története a rituális szigorúság és a szívbeli vallásosság konfliktusa. A farizeusok értelmetlenül kemény álláspontra helyezkedtek. A Jubileumok könyve szerint a szombat a

zsidósághoz tartozás jele, de egyben a pihenés és az örvendezés ünnepe is, melyet ékes ruházattal kell megtisztelni.

Ez a szellem azonban a keresztény Egyházban is tovább élt. Így a perikópa alapkonfliktusa nem veszítette el jelentőségét a keresztények számára sem. A lelketlen rubricizmus nem a vallásosság igazi megnyilvánulása. Az előírásokat semmibe vevő liberalizmus szintén ellensége a szívbeli vallásosságnak. Fontos, hogy felfedezzük a vallási előírások szándékát. A törvények és előírások mankók számunkra, hogy figyelmünket el ne kerülje az, ami isteni. Akinek soha nincs ideje a vallási dolgokkal foglalkozni és minden vallási előírást kimagyaráz, biztosan nem a szívbeli vallásosságot követi. De az is tévúton jár, aki úgy gondolja, az előírások pontos követésével megtett mindent az üdvössége érdekében. Jézus maga mondta: „az én igám édes, az én terhem nem nehéz”. Annak, aki megértette a törvény és Jézus tanításának szellemét, de aki nem, annak minden vallási parancs csak előírást és korlátozást jelent.

A béna kezű ember imája

Jézusom! Hatalmad nem ismer határokat. Nem adsz az emberek véleményére. Tudtad, hogy ellenségeid törbe akarnak csalni, mégsem törődtél velük. Nem féltél engem a középére állítani, még annyiban sem befolyásoltak a körülöttem állók, hogy csodádat titokban vitted volna végbe. Tudtad, mit diktál szereteted, mi a helyes, és ezt fel is vállaltad, még életed kockáztatásával is. Ellenségeid iránt pedig gyűlölet helyett csak sajnálatot éreztél.

Jézus! Kértél, hogy nyújtsam ki a kezemet. Számomra ez komoly lecke volt. Most már tudom, hogy ahhoz, hogy megváltoztasd az életemet, nekem is meg kell tennem, amit megtehetek. Bár ez egészen jelentéktelen dolog volt, mozdulnom kellett feléd, mert te kérted tőlem.

Uram! Segíts, hogy felismerjem ami helyes, és azt mindig nyíltan vállaljam, lustaságom ellenére. Amen.